

[Aksel Larsen.]

kerne maa kun give 6 pCt. i Udbytte, men det er det nominelle Udbytte, beregnet i Forhold til Aktiekapitalens nominelle Højde, reelt faar Aktionærerne 20 pCt., og Overskuddet er paa 4 102 000 Kr.; for Tuborg gaar det endnu bedre, de har 5,8 Mill. Kr. i Overskud og giver 13 pCt. i nominelt Udbytte, 126 000 Kr. i Tantiømer til Bestyrelse og Direktion, og det reelle Udbytte er 31 pCt. Paa den Maade kunde jeg blive ved.

Ja, det gaar aldeles udmærket for Industrien, den er tilfreds med Regeringens Krisepolitik; men vel at mærke drejer det sig her om Ejerne af Industrien og ikke om Industriens Lønarbejdere. Naar Socialministeren selv tager Bemærkningen til Indtægt, altsaa anerkender, at dette er en Følge af Regeringens Krisepolitik, kan jeg i og for sig ikke forlange den bedre karakteriseret.

Ministeren er ikke helt tilfreds med mine Udtalelser angaaende hans og Folketingets Stilling til Beskæftigelsesspørgsmaalet og siger, at de Udtalelser, som han fremkom med i sin Tid, og som jeg sigtede til, blev fremsat, fordi de dengang paa Dagsordenen staaende Speciallove havde man ikke i Rigsdagen Interesse for. Jeg beklager meget, men det stod ikke i Ministerens Udtalelser. Ministeren sagde sin Mening i en Avisartikel, der gik hele Pressen rundt, den var udsendt gennem Ritzaus Bureau, og den blev kaldt et skarpt Svar til Socialreformens Angribere. Deri erklærede han — jeg har ikke Artiklen ved Haanden, jeg citerer efter Hukommelsen, men saa ordret som muligt —, at han kunde ikke i Længden som Socialminister holde ud at se paa, at der overhovedet ikke i Rigsdagen var Interesse for det vigtige Problem, som Arbejdsløsheden var, og ikke var Vilje til at afhjælpe Arbejdsløsheden.

Det var en enestaende Karakteristik af Rigsdagens Holdning i hele denne Sag og ikke i Forholdet til nogle Speciallove, og da Ministeren ikke paa anden Maade har taget Afstand, maa man gaa ud fra, at han staar ved sin Udtalelse, og at denne Kritik ogsaa gælder Ministerens Partifæller her i Tinget.

Det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen foretrækker at vente med at svare mig, til det af os forelagte Forslag om Vinterhjælp kommer til Behandling. Det er et uhyre praktisk Standpunkt, og jeg kan komplimentere det ærede Medlem for denne Stilling. Det ærede Medlem ved nemlig udmærket vel, at vi skal være heldige, hvis vort Forslag om Vinterhjælp overhovedet kommer til første Behandling her i Tinget, naar

Træerne er ved at grønnes, og det ærede Medlem ved, at hans Parti, saavel som de andre store Partier, har for Skik at tie stille, hvis vore Forslag overhovedet sættes til Forhandling, for at slippe for at tage en Debat, der maa blive ubehagelig. Derfor maa det ærede Medlem undskylde, at vi andre er nødt til at benytte Lejligheden, naar vi har den, og naar det kan lade sig gøre at komme ind paa disse Spørgsmaal, saa ogsaa at tale om dem. Det er den eneste parlamentariske Mulighed, der i Henhold til Forretningsordenens Praktisering levnes os til overhovedet at omtale de Forslag, som vi i Henhold til Grundlovens Bestemmelser dog endnu kan indbringe her i Tinget.

Maa jeg sige til Ministeren, at hvad angaar Samvittighed, saa tror jeg nok, vi Kommuniste har den i forholdsvis god Orden, fordi vi herinde har repræsenteret de Interessere, vi er valgt herind for at repræsentere, og fordi vi i den Henseende er det eneste Parti herinde, der er i fuld Overensstemmelse med de Folk, der har sendt os herind. Det anser vi for mere værdifuldt end den Stilling, de store Partiers Repræsentanter har taget.

Det har Gang paa Gang, naar vi har diskuteret Arbejdsløhedsspørgsmaalet, vist sig umuligt at komme ind i en saglig, reel Debat eller at faa et virkelig sagligt Forsvar for den Politik, man fra Regeringens og Rigsdagens og de store Partiers Side fører overfor de arbejdsløse. Vi har Gang paa Gang haft Debatter om Arbejdsløhedsspørgsmaalet her i Tinget, Gang paa Gang har jeg herfra stillet det Spørgsmaal, om nogen saa sig i Stand til at bevise, at de arbejdsløse overhovedet kan leve af den Understøttelse, man giver dem. Men ingen har haft Mod til at stille det Regnestykke op og sige: Jo, det kan vi bevise. Det er en given Ting, at hvis det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen blev stillet over for Spørgsmaalet, selv i en Forsamling af Landbrugere, og skulde dokumentere, at de arbejdsløses Kaar er tilfredsstillende, saa vilde han komme til kort. Her inde i Tinget formaar han det ikke, udenfor formaar han det heller ikke. At gaa derude paa Landet og drive en letfærdig Agitation og hidse Bønderne op imod de arbejdsløse, det er naturligvis let, men det er Partipolitik, og det er en Politik, som ganske bestemt kommer til at give Bagslag.

Spørgsmaalet om de arbejdsløse er ikke imidlertid afgjort med en Debat her i Tinget, heldigvis ikke. Som det fremgaar af det Materiale, vi har faaet i Hænde, er der op imod 400 000 Medlemmer i de danske Fag-